

Նոր Աստուծոյ Պատիւսոց Կեանքէն

Պատիւն Բ.

ՎԱՅՂԱՍՏՈՒՆԻՆ ՎԵՐՈՒՆ

Գ.

Այս՝ փոքրիկն Վերովն, կեղծմաշիկի մասնակց օղի խորտակալին, անգուրթ թուանաոր ճիւղաներէն բռնուած, երբ կը տանէր իւր փրական մայրիկին տխրագին քայլերը, ի մի անկարկ ներս տեսութեան այլ եւս կը մտնար իր կոկորդին խեղճուէ վիճակը, կը մտնէր իր պղտիւ, փախիկի մարմինն չարաբաղ ջուերն, և տեսակ մը նոր քաջութիւն դգեցած, խղագին ժպտաներով, ուրախութիւնէն պատուհանը կտուրելու տառիման վրտու ճեւաց թափթիւնն ուով մօրը գարուտը կը տօնէր: Երկայնէր որ Վերովն անխորշոյ կը ծառայէր լայց այդ անձեակ ախտը այնպէս անվերջ իր փոքր յարմարութիւն էր որ քանի մը օրէն իսկ Վերովն բոլորովն այրախոսուած էր: Այժմ մայր ու աղջիկ իրարու վրիզ փարած, զաւրջ զաւրջ արցունքներ մանկական հառաչներ, մօր մը աղւժ աղւժ անխոր իրար խառնուած տրտմանտես միլ տեսարանին վրայ աւելի թաղածապա այն ինքնագործիւ լրորուը զոր կը գաւը լայց չէր դիտեր թէ որով ուղղէր: Բան լարան արցած էր խեղճը իր թեւին վրայ ինչպէս օձ մը կը պլլուէ իր զօհին բոլոր տիկը: Աւանդ որ Ֆրեզներ նման Գալիֆոր նիւս նազանդիկն լուսաւորեալ քաղաքի միջէր գտնուած բժշկի մը որ Տոքթ. Բոն մեթոտով մայրտնէր կեղծմաշիկ մեքորայն ըստ անվերջ հետ և յաղթագին փրկի այս տակու արարածը յաղ խոյտանգէր Գոքրիկ արագալտող սրունքներով վեր վազողով վաղուեւտող, վարկեանը մէկ անոյր ժպտովով մօրը կողմ փարող, նոր զէմքը համով համով համայրներով, զմիայն ճաշակիւ մայր կամ հայր ըլլալ կստէ, մայրիկին սիրուը չտխրեցնելու համար զգալած ցաւերը ծածկող ուրան դուրս Վերովնը այս որ անուր թիւթիկ թիւթիկ անկողնին վրայ իրեն օրհասական, մահ մերձ. այլ սակայն օղի մահամիճ վրէժիկ չէր արագիւծը դնելը հրճուելու ի տմօր մը անկեղծ արդանատանաց կարծ մայրը տեսնելէն յետոյ մեռելիլ իրեն հմար այնչա՛ր ծանր պարտականութիւն չպիտի երեւէր: Վերովնի վիճակն նուազ աւելի սրտածմիկն էր օղի ուշայտոյ մօրը վիճակը: Վեց տարի շարունչոյցելով, փայլալցելով, գգուելով հասցած ցած վարկի կոկորդին մէկ վարկեան մի փախի բառիցնէր յախտանա՛ն, այս մահ ծովը կուսական էր իր բանականութիւն թանձրացնել և դինքն ուշապիկի վիճակ երկթարկելու. 13 տարեկ յետոյ ծնողքը տնելու ուրախութիւնն յաջորդած էր կակ ներուստ մտնէն դառնագինը, դաւակի կորուստը:

Ի, ծնալոց տեսութիւնն բոլորովին ուղղալովն մէջ թաղուած էր երբ դողահար վատարագին, իւր մէկ հաւ վերովնէն, անուշիկ թոշիկին տառադին անարկը զօլն ի ծուր, երկու ձեռնով ինչպէս ջերմաւ, վրտու ձեռքերը չմիած, արցունքն արցունքին խառն երեսը երեսին հոսած, համարյոք համարչնչած, շուշ չչիկ, գլուխ դիվի, կարպատուն կուգէր Վերովնին վարկիկի կը զը և քսուիկ, ծծել անաղորդն պատկիկ իր մանկան հոգին կը աշորէր: Վայրկի մը համար գրկիկվախտանա՛ն, ընդ փայտնցաւոր զնծութիւնը յանկարծ այլաւուած էր, մեռականան, գերեզմանա տխրութեան: Չկայ կին մը որ այս ան

